

Aloma

Mercè Rodoreda

Aloma

Va mirar la casa de Coral des de l'altra banda del carrer: els balcons amb una bola daurada a cada punta, els transparents, tan blancs. Així que va haver passat el portal li van venir ganes d'entornar-se'n. Li havia costat molt de decidir-se, però no vivia tranquil·la pensant en aquella tarda que el seu germà havia arribat a casa tan malalt. Els llums en forma de flor clavats a les parets del vestíbul, la catifa vermella i flonja que s'enfilava escales amunt, la cohibien. Tenia la sensació que el que anava a demanar era absurd.

Li va fer angúnia d'agafar l'ascensor. «Aquesta escala- va pensar-, Joan la deu saber de memòria.» Es va arraconar per deixar passar una senyora alta, molt mudada, que baixava a poc a poc i enraonava sola. En el replà del principal es va aturar. El cor amb prou feines li batia. Algú pujava al seu darrera. Va mirar per entre els ferros de la barana i no va veure ningú. Quan va arribar al primer pis no va saber a quina porta havia de trucar. Va triar la segona. El timbre va sonar molt lluny i Aloma va pensar que quan tindria Coral al davant no sabia què dir-li.

Es va adonar que algú se li havia aturat al costat. Va mirar-lo de cua d'ull: era un jove. De dins del pis no venia la més petita remor. Aquella presència més aviat la molestava, i començava a anguniejar-la. Va tornar a trucar. Era segur que aquell jove també anava a veure Coral, i això ho complicava tot. Coral no estaria per ella; perdia el temps. Sense pensar-s'hi es va girar per anar-se'n.

—Si vol entrar...

La mirava somrient:

—Em penso que no hi ha ningú.

En veure la cara de sorpresa d'Aloma es va posar a riure.

—Em dec haver equivocat de porta.

—M'agradaria que no s'hagués equivocat.

—Busco el pis d'una coneguda meva que es diu Coral.

—No, no s'ha equivocat. Viu aquí. L'esperarem junts; què li sembla?

Es va treure una clau de la butxaca, la va ficar al pany i va obrir.

—Entri.

El llum del rebedor era tan fort que, després de la mitja claror de l'escala li va ferir la vista. El cap li rodava una mica. Va estrènyer les dents i a recules es va acostar a la paret i s'hi va apuntalar amb les mans. L'aire estava carregat de perfum. El jove es va treure l'abric i el barret, i els va penjar com si fos la cosa més natural del món d'entrar en un pis amb una noia que no coneixia. Se li va plantar al davant i la va mirar de cap a peus:

—Em sembla que tinc l'obligació de presentar-me: em dic Joaquim.

La mirada se li havia fet tendre i Aloma, encara recolzada a la paret, començava d'esverar-se. Però aquell minyó feia cara de bona persona.

—M'ha passat una cosa molt curiosa: així que l'he vista entrar, no sé per què, m'ha fet pensat en Margarida... Sap qui vull dir? «Dóna'm la mà perquè em convenci que no ets un somni.» —I canviant el to de la veu va afegir—: Com que Coral no pot trigar, li ensenyaré el pis, des d'ara a casa seva... si és que no li faig por... Vostè al davant.

Aloma es va posar a caminar pel passadís, es va aturar un moment davant d'una finestra que donava a un celobert i va entrar al menjador, ple de sol. A terra hi havia una catifa morada de dos dits de gruix; a l'ampit finestral, una colla de testos ben arreglats amb flors també morades. El llum de cristall semblava una pinya. El minyó va passar la mà per damunt de les flors. Després es va girar i va preguntar a Aloma:

—De qui porta dol?

Aloma s'havia quedat al costat de la taula. La pregunta la va sorprendre, però va dir en veu baixa:

—D'un nen.

—Seu?

—No.

—L'estimava molt?... Oh, perdó! I vostè, com es diu?

—Aloma.

—No pot ser.

—Perquè no?

Va estar una estona mirant-la i a l'últim va dir:

—Li agraden les flors?

—Sí —va contestar Aloma una mica per força.

—Sí, què?

—Que m'agraden les flors.

—Totes?

—Totes.

—Si em diu on viu, demà n'hi faré portar.